

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 1. sušca 1855.

List 9.

Pribežališe grešnikov.

Duša moja! kaj si tak vesela?
Kaj nek vidiš, de te veseli? —
Serce moje! lahko sim vesela;
Veš pa, kaj tako me veseli? —
Lej! u temni noči sim klečala,
Tam pred milim, britkim Jezusam,
Ter sim k njemu serčno zdihovala,
De bi milost skazal grešnikom.
Sim zares preserčno zdihovala;
Tode proč obračal je oči.
Britke solze sim zato jokala,
Ker me Jezus sam uslišal ni. —
Ko sim le se v duhu tam klečala,
Tam pred milim, britkim Jezusam,
In sim le serčneje zdihovala,
De bi perzanesel grešnikom.
Čudo, res je čudo takrat bilo. —
Hitro se odperlo je nebó
In krog mene se je posvetilo.
Kakor v poldan bilo je svitló.
Sveta groza me je obhajala,
In krog sebe gledam preplašno,
Tiho, sveto sim premišljevala.
Kaj nek vender hoče biti to?
Serce moje! hodi tud veselo.
Z mano se radosti veseluj!
Ker je mene čudo to zadelo,
Z mano u veselji poskakuj!
In ker prasaš, kaj sim tak vesela,
Vedi torej, kaj me veseli,
Sliši me, zakaj bi vedno pela,
Sliši, kaj preserčno me stori:
Ko sim tiho torej tam klečala
V svete misli vsa zamišljena,
In me sveta luč je obdajala,
Sim v blisobo to zamaknjena
Se ozerla gor na visočine, —
Tam je bilo vse še bolj svitlo,
In iz daljne, daljne visočine
Vedno bližej pride čudo to:
U okrožji svete te blisobe
Neštevilni kori angelski
So, pa razsvitljeni od svetlobe,
Ki, kot solnce, v sredi se bliši.
Ko u sredo te blisobe gledam,
Naglo se oči zamaknejo;
Lej! podoba žene tam zagledam,
In tod tam mi pride svitlo to.
Žena je na polomescu stala,
Bila je u belo oblečena;
Je se visnjevo se ogrinjala,
Krono pa iz čistiga zlata
Je na svoji sveti glavi imela;
Iz pod nje so begali lasje,
In čez te tanceca je visela
Tudi zlata, kakor krona nje.
Žena ta na desno je deržala,
Je deržala dete prelepó.
In z rokami ga je podpélala,
Ki na njo naslonjeno je blo.
Je tud dete oblečeno u belo.

Nježno, rahlo je prepasano.
Lasce lepo skodrane je imelo.
Oh, obličje je nebeško blo! —
Se z levico žene je deržalo
In z desnico svet blagoslovi.
Se prijazno, ljubo je smehljalo;
Grešnikom zveličanje deli.
Iz med trume angelov sta zbrana
Bila Kerubina samo dva.
Ki, svetlobe svete vsa obdana,
Blizo žene te klečala sta.
Belo ovenčan Kerubin na desno,
Proti ženi, v roci gor derži
Zemljo, ktero dete zdaj slovesno
Z desno ročico blagoslovi;
Kerubin na levi, pola goreče
Je ljubezni, in zamišljeno
Dete, ki na zemlji je stoječe
Gleda, v roci z belo lilijo. —
Kaj pa vsa podoba ta pomeni?
„Žena v sredi družbe angelov
Ino Dete“ — kaj vse to pomeni?
To je: „Pribežališe grešnikov“.
In zato, o serce! sim vesela.
Najdla sim u družbi angelov,
Kar sim davno, davno že želela.
Najdla: „Pribežališe grešnikov“.
In zato, o serce! sim vesela,
O le to tako me veseli,
De bi vedno, vedno serčno pela:
Slava budi moji Materi!

Janez.

Dušna pomoč za bolnike.

„Boljši je iti v hišo žalovanja, kot v hišo gostovanja; ker v uni bomo vsih reči konca opomnjeni“. Pridig. 7, 3.

Kdor bolnike pridno obiskuje, bolnikom in samimu sebi veliko koristi in pomaga.

Kako koristno in potrebno je za bolnike, jih obiskovati in umirajočim pristopiti, je prav lepo v „Drobtinah“ popisano, v katerih se tako bere: Nikoli ne potrebuje človek večji pomoči, kakor ravno v svoji bolezní na smertni postelji. Zatorej nikar ne mislimo, de smo svojo dolžnost že dopolnili, če smo bolnika s sv. zakramenti prevdili. Bolnik, kteri na duši in na telesu veliko terpi, potrebuje od nas posebne pomoči. On terpi velike bolečine na svojim životu, terpi veliko žalost zavolj svojih storjenih grehov. Zdaj ga je strah pred bližnjo smertjo, groza pred prihodnjo sodbo, ktera ga čaka. Skušnjave, s kterimi se mora bojevati, nad-nj gredo; ker hudič, naš nar večji sovražnik, si nikoli bolj ne prizadeva, nas zapeljati, kakor ravno ob naši smertni uri. Takrat iše v bolniku grešne misli in želje obuditi, in mu vse njegove grešne navade pred oči postavlja. Bolnik, čeravno v djanji greha ne stori, se vender lahko pergodi, de ker

je od bolečine, straha in groze ves zmešan, v katero hudo misel ali željo privoli, in to je že lahko zadosti k njegovemu pogubljenju. Iz tega se vidi, v kaki nevarnosti se bolnik ves čas, posebno pa na svojo zadnjo uro znajde, ktera čez njegovo zveličanje ali pa pogubljenje razsodi. Ali nismo torej dolžni, takimu človeku na pomoč priti? Ali nismo dolžni skrbeti za zveličanje njegove duše, za katero je Jezus tolikanj terpel, in svojo kri za-njo prelil? De! to smo dolžni storiti. Zatorej, moj kristjan! bodi priden posebno v obiskanih takih bolnikov, kateri so že smerti blizu; pomagaj jim, de poslednji čas življenja pobožno prežive; pomagaj jim tudi, de se smerti voljno vdajo. Neizrekljivo dobroto jim boš skazal.

Kdor bolnike in umirajoče pridno obiskuje, pa ne pomaga le njim, ampak tudi sam sebi pomaga. Ljubi kristjan, kateri si za popolnamost prizadevaš, in bi si rad veliko zasluženja za nebesa pripravil, pridno obiskuj bolnike, tolaži jih v njih težavah, krepčaj jih v terpljenji, obuduj z njimi vero, upanje, ljubezen, grevengo, vdajo v Božjo voljo, moli z njimi, pristopi jim zlasti o smertni uri, de v veri, upanji, ljubezni, poterpežljivosti do konca stanoviti ostanejo. S tem si boš veliko dobrih del za nebesa perpraval in si v nebesih prijatlov zadobil, ki bodo za-te prosili, in po smerti tudi tebe k sebi sprejeli.

Ako hočeš k dobremu podbudovan biti, pridno obiskuj bolnike. Že v bukvah Modriga (7, 39.) se bere: „Ne bodi len v obiskovanju bolnikov, ker s tem boš v ljubezni poterjevan!“ Ako to spoľnuješ, boš tudi ta dobri nasledek nad sabo skusil. Vidil boš bolnike, kateri v nar hujšim terpljenji in pomanjkanji toliko poterpežljivost in vdanost v Božjo voljo razodevajo, de se boš čudil, in boš svoje lastno terpljenje in pomanjkanje loželi in iz ljubezni do Boga voljnější prenašal. Vidil boš spokornike, ki so poprej veliki grešniki bili, zdaj pa svoje grehe serčno obžalujejo, in vse svoje terpljenje in tudi smert za pokoro z voljo sprejemajo; to te bo priganjalo, de boš svoje lastne grehe toliko bolj obžaloval, in Boga hvalil za milost, ki jo takim bolnikom skazuje. Vidil boš nedolžne bolnike, kateri dostikrat dolgoterpeče in hude bolečine iz ljubezni do Boga tako voljno prenašajo, de nikoli nobene pritožbe iz njih ust slišati ni; zraven tega pa morebiti še obilniši molijo, kot marsikateri zdravi, ki k temu moč in priložnost imajo. Po takih zgledih boš zavolj svoje lastne mlačnosti osramoten, k obilniši gorečnosti in pobožnosti podbudovan, pa tudi k voljnějšímu prenašanju svojiga morebiti zasluženiga terpljenja priganjan. Pri umirajočih, katerim boš pristopil, se boš učil spoznavati minljivost in nečimurnost vsih posvetnih dobrot in veselje; v živo boš občutil, kako draga in vesela pred Bogom in pred ljudmi je smert pravičniga — kako žalostna in strašna pa smert grešnika nesporjeniga; iz tega se bodo serčne želje v tebi obudile, de bi tudi enkrat smerti pravičniga umrl.

Kolikanj je pridno obiskovanje bolnikov Bogu dopadljivo, se očitno iz tega razvidi, ker je sv. Filip Neri večkrat angele od Boga poslane vidil, ki so pobožnim redovnikom besede navdihovali, s kterimi naj bolnim in umirajočim prigovarjajo. Pa saj je naš Božji Odrešenik in Zveličar sam zapričal in obljubil, de bo tistim, kateri bolnike pridno obiskujejo in umirajočim radi pristopijo, posebno plačilo v nebesih pripravil, in tudi to dobro delo tako sprejel, kakor bi bilo njemu storjeno: ker jim

namreč o poslednji sodbi poreče: „Bolan sim bil, in ste me obiskali“. „Kar ste kterimu najmanjšimu svojih bratov storili, ste meni storili“. — „Pridi, zvesti in dobri hlapec! — pojdi v veselje svojiga Gospoda“.

Kdor bolnike pridno obiskuje, pa tudi najlepši duhovno veselje vživa. Kako razveselivno je, viditi bolnika, ki se sred svojiga terpljenja smehljá, ko prijatelj k njemu pride ga tolažit! Kako prijeten je spomin za človeka, de je terpečiga, zavolj dolge bolezni vsiga maloserčniga ali skor obupniga potolažil, de v duhu ves okrepcan potem rad še dalje terpi! Kako prijeten je za človeka spomin, de je spokornika, z Bogom že spravljeniga, pa od hudiga duha z maloserčnostjo in obupnostjo nadležvaniga, z razkazovanjem božjiga usmiljenja upokojil, in v veri, upanji, ljubezni in v pravim obžalovanju grehov poterdil! Kako sladak je za človeka spomin, de je žalujoče bolne starše ali pa mlade zavolj bližnje smerti vse ostrašene ljudi potolažil! Kako sladak je za človeka spomin, de je umirajočim v njih naj hujši sili in težavi rad pristopil in po svoji moči pomagal! Gotovo se vsak, kdor iz prave ljubezni do Boga in do bližnjiga rad in pridno bolnike obiskuje, tudi v svoji lastni bolezni in na smertni postelji z naj večim veseljem na vse dobro, kar je bolnikom skazal, in pa na zasluženje spomni, kteriga si je s tem pri Bogu zadobil. (K. sl.)

Misionško.

(Konec.)

Posebno žal je g. Provikarju za gosp. Hallerja, pa se tolažijo, rekoč: „Haller je svetnik“, in naši zamurčki, kterim je bil g. Haller učenik, kažejo proti nebesam in pravijo: Abuna Lojzi fovk (Abuna Lojzi so gori). Njegov spomin je blažen v našim misionu.

Le molimo združeni, de bi Bog nam v tolažbo, in v uterjenje in razširjanje svetiga misionstva prečastitiga gospoda Provikarja prav dolgo ohranil: ker oni so podstava, serce in glava misionstva. O mnogoterpeženi in mnogoskušani gospod! Ko so 29. grudna 1853 z novo odpravo v Hartum prišli, sta bila ondotna misionarja Kociančič in Milharčič mrtva. Kmal potem gredo na Belo reko, in vzamejo g. Ign. Kohla seboj, in dveh ondotnih misionarjev, Trabant-a in Dovjak-a, spet ne najdejo med živimi. Njih tovarš Kohl v njih naročji umreje; in ko se spet v Hartum vernejo, sta bila gospoda Castagnaro in Haller tudi že umrli. Verh tega pa še toliko boleznih družih misionških tovaršev, zlasti silno nevarna bolezen skorej nedomestljiviga Abuna Jusufa (Gostnerja)! Potlej pa toliko objedanja misiona po evropskih kupcih! Slišali ste gotovo, de je bil Sardinski poročnik na Beli reki umorjen, in de je bila kakor prava vojska med belimi in črnimi. Ako bi ne bili gospod Provikar še do časa prišli, noben evropejec bi ne bil odšel, zakaj černjaki so se hotli ostro zmaštovati, ker so jih zaporedama več zmed njih postrelili. Gospod Provikar so potolažili s svojo veljavo zamurce, obezali ranjene in jim stregli. S tem in zlasti s priserčno ljubeznijo do otrok so si njih serca močno pridobili, in černi so jeli klicati: „Več mati ne more storiti, ti si nam oče in mati. Drugi beli so hudobni, ti si dober, ti si naš oče“. Ondotni zamurci so s počenjanjem in uganjanjem tergovcev tako razdraženi, de nočejo nobene druge ladije, kakor le Zgodnjo danico, med se pustiti. „Ta“, pravijo.

„je naša ladija, ta nam naših otrok ne bo odpeljala“. Naša ladija pa kupce v oči bode; enkrat so že streljali (strelili?) na njo. Ali Vsigamogočni je naš vodnik in visokoblažena Božja Mati naša varhinja, veselo oznanilo med nejeverniki naša čast in naše prizadevanje. Gosp. Provikar morajo biti izvir vsiga uniga rohovša; oni de so černuhe k temu nadražili; pa de vso kupčijo kazijo, ker steklininske bisere in silo družih reči zastonj porazdajajo itd. Gosp. Provikar pa, nad čigar mirnim duham in serčnostjo je stermeti, pravijo: „Gospod nas poskuša; on nevernikom milosti za njimi ne meče; misionar se mora potiti in pokoriti za ubogo ljudstvo. Molimo, molimo k Bogu! ker vidite, revšina med ubogimi črnimi je velika. Poglejte to ubogo stvar — pokažejo na noviga odkupljenca — in taci stvari je na stotavžente“. Očitano jim je že bilo, de svoje lastne časti išejo. „Per milim nebu moja čast — mervica časti — laudate Dominum omnes gentes, et non, laudate me (hvalite Gospoda vsi narodi, ne pa, hvalite mene), poje naša mladost po vertu, pojó mali med Bari-zamurci“. Mohamedancam so Abuna Soliman v vsim okrožji kakor pravi prerok. Zgodí se marsikterikrat, de jim še celo pravde uravnavajo. Noben šejh, ki od dalje v Hartum pride, ne gre dalje, de bi ne prišel pogledat ladije Zgodnje danice, viditi čuda le te ladije; in tu razlaga večidel mornar mohamedanec — reči v kapeli: „To je Marija, naša Mati; to je Kristus, naš Zveličar;“ itd., in zadovoljni gredo ljudje in visoko cenijo misionarske majhne dela. „Lejte, mi smo vlada, smo že toliko časa tukaj, pa še nimamo šole. Peršel je pa ubog duhoven iz Evrope, ta je napravil šolo, in otroci znajo brati, pisati in peti; vsi so oblečeni in v pare hodijo“ — tako govori paša svojim urednikom. Z vso silo je hotel tudi on šolo začeti, pa se mu ni dalo.

Silno, silno potrebno je, de se tudi za žensko mladost z nunami poskerbi. Odkod pa jih dobiti? Tu je treba ozir imeti, 1. na popotvanje, 2. na obnebe, 3. na jezik. Gosp. Provikar so se s francoskimi nunami „dobriga Pastirja“ v Kairi pogovorili, ktere bodo prišle, berž ko bodo stanovanja napravljene, ako Bogu dopade, naš mali mision ohraniti.

Rekel sim v začetku tega pisanja, de bova jest in g. Franc Rainer g. Provikarja med Bari-zamurce spremila. V začetku l. 1854 so bili g. Provikar z ranjcim g. Kohlam tje gori šli, in so več mescov za spreobrnjenje Bari-zamurcov delali. Pravijo, de so se ondi gori prav pripravne serca, sveti Evangeli sprejemati, kazale; ne malo (nicht Wenige) so jih že kerstili. Otroci so tišali k misionu, in starši so to radi vidili; in domu grede so mali spevali: Laudate Dominum omnes gentes; ta hvalna pesem se je poslednjič, ko so otroci šli narazen, od vsih strani slisala. Ljudstvo je s suličami oboroženo; marsikteri pa so jih k Abuna Solimanu prinesli, in obljubili: „Nič več nočemo ljudi moriti“, in g. Provikar jih še imajo shranjene. Eno so imeli za popotno palico med Bari-zamurci; suličino bodalo pa so dali v križ prekovati, in ga na sulico nasaditi. S tem križem so stopili pred ljudstvo, rekoč: „Jest sim oznanovavec miru“. Življenje tam gori pa je bilo brez počitka noč in dan, tako de so gosp. Provikar le vsaki drugi ali tretji dan nektare ure zamogli počiti. Pri takim terpljenji je tudi g. Kohl kmal omagal; ko je enkrat k bolnim jezdaril, ga je, najberže de, solnce prevzelo in po 4dnevnim rinanju je umrl.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Prečastitljivo predništvo OO. Franciškanov je letas vdruči prav ličen „Schematismus provinciae S. Crucis Croatiae-Carnioliae Ordinis Minorum S. P. Francisci strictioris observantiae reformatorem“, pri g. Blazniku dalo natieniti.

* *Zastran ogororor.* Od vsih strani ališimo želje, de s cerkvenimi ogovori le berž na dan! Mislimo tedaj za Binkosti po-kušni zvezek napraviti. Vselej se bo skerbalo, de bodo prečastiti prejemovavci že nekaj pred tistim časom, v kteriga govori zadevajo, zvezek v rokah zamogli imeti. Torej prosimo prečastite gospe, kteri imajo primernih ogovorov in jih želé na dan spraviti, de bi jih kmalo vredništvu Danice blagovolili poslati, de se za natis pripravijo. Ogovori pa bi mogli biti v resnici rabni, ter jedernati, podučni, umljivi in gnljivi, — ne le zlečene besede, kakor se sem ter tje beró, ker to je vestna reč. Zastran odméne ogovorov bomo zamogli potlej kej določiti, ako se s pervim zvezkam pokaže, de bo delo obstalo. Upamo, de v tem času se bo toliko naročnikov nabralo, de bo kam kazalo.

Iz Sorice. Pepelnično sredo. Sinoč ob enajstih, nekterim pa komaj dans zjutraj, je minul pustni čas, čas posvetniga razveseljevanja, plesu in družih zapeljivih kratkočasov. In kaj imajo posvetnjaki zdaj od vsega tega? Težko glavo, prazno mošnjo, obleko zastavljeno in še kaj več taciga in enaciga, posebno pa še serce polno posvetniga prahu, prazno pa merzlo za Boga. Marsikdo je morebiti tudi zaplesal zdravje in poštenje, nedolžno sramožljivost, ali pa še devilstvo samo. In pa, kdor je veliko te dni pusta malikoval, je blezo tudi obsad Svetiga leta. Cerkev je milo žalovala po svojih obnorelih zgubljenih sinovih in zmotenih hčerah. Zdihovala je po njih posebno zadnje tri dni pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesam, in Boga za-nje prosila. Dans pa povzdiguje z vso resnoto svoj glas. Pred oči jim postavlja minljivost vsiga posvetniga, ko jim pravi: Pomisli, človek, de si prah in de se boš spet v prah povernil! to je, de boš umrl. Kdaj pa, kje in kako? Tega nikdo ne vé, kakor Bog sam. Ne vemo, ali dans ali jutri, ali doma ali na polji, ali nanagloma ali pa še le po dolgi bolezni. Jezus sam nam to terdi, ker pravi: Čujte, ker ne veste ne ure, ne dneva! (Mat. 25, 13.) Bodite perpravljeni, zakaj Sin človekov bo prišel ob uri, ob kteri se vam ne zdi! (Luk. 12, 40.) Čujte, ker ne veste, kdaj de hišni gospodar pride, de vas, ako bi nanagloma prišel, spijočih ne dobi! (Mark. 13, 36.) In sveti Avgustin pravi: Smert čaka človeka povsod. To resnico nam naznanja današnje pepeljenje. To resnico nam pa tudi naše Sorisko pokopališče letas na ves glas pridiguje. Poslušajte kako. Tri smo ta predpust pokopali, vse tri moške, pa vsi trije so šli nanagloma in pa neprevideni v večnost po zasluženo plačilo. Eden je imel že celih osem križev na herbtu, eden tri, eden pa še le dva, pa vsi trije po versti eden za drugim na pokopališu leže in poslušajo v črni zemlji, kdaj bo zabučala trobenta ter klicala ljudi na poslednjo sodbo. — Pervi, tri in osemdeset let star, je bil svoje dni mogočen mož. Zato mu je bil pa tudi marsikdo na poti, posebno mu pa niso duhovni nič kaj po volji delali. Kakor ljudje pripovedujejo, se je pogostoma z njimi prepiral in jih zelo in gerdo rentočil. Kterim pa de se Bog ustavlja, nam sv. pismo pravi. V pomanjkanji in v revšini je bil prirnil do zadnjiga jutra svojiga življenja. Slabiga se čutí, prosi svojiga vnuka: pojdi mi po gospoda! Ali kdor se je duhovnov dotikal, se je dotikal punčice Božjiga očesa. Komaj tri strelja je do farovža, in vender, preden je bil po-

s'anec do gospoda prišel, je bil že uni doma dušo izdihnil v roke pravičnega Sodnika. — Drugi je bil godec. Veselo jo je bil pripiskal pondeljnik štirinajst dni pred trumo svatov. Godel je svatam svatoveko, sebi pa merviško popotnico. Še tisti dan na večer ga jame po trebuhu gristi in klati. Grize in kolje ga tako dolgo, da drugo jutro mervišga v štali dobe. Kjer je godba in ples, tam Boga z njegovimi milostmi ni. Nobenimu še v misel ni prišlo po duhovna poslati, desiravne so se ljudje večkrat po noči pečali z njim. Oh čudna in nevarna pot v večnost — splešša! — Tretji je pa bil zal korenjak, le nekaj čez 20 let star. Včeraj teden je šel zdrav in vesel k nekim dervam sneg kidat. Ker so pa bile derva v stermem kraju, se plaz uterga in nese reveža v globočino. Še le drugi dan popoldne so ga mervišga, kaj pa de, izpod snega po dolgim iskanju izlekli. — Pač žalostne vse tri pergodbe, ki nam terdijo večno resnico: Čujte, ker ne veste ne ure, ne dneva! Kakor se je približala današnja pepelnica sredi, tako se bo tudi, kakor tat, približala nam vsem poslednja smertna ura, nekterim poprej, nekterim poznej, z njo pa neznana dolga večnost — srečna ali nesrečna, kakor sami hočemo. Delajmo torej, dokler jo dan, ker pride noč, ko nam ne bo več delati moč! (Jan. 9, 4.) Likar.

Iz Kočerja se piše „Novicam“, da ravno zvonovi milo pojó dobrotniku ubozih zapuščenih sirot, tergovcu Fr. Černe-tu, kateri se je na smertni postelji tudi šolskih učencikov spomnil, ter 2000 gold. v ta namen zapustil, da naj se kočevskim gg. učenicam s tem dohodki zvišajo.

Iz Gorice. Ravno zdaj je v Gorici na svitlo prišel kratek poduk o verski resnici Marije Device brez madeža spočete z naslovom: „*Un fior del mio porero giardino, alla Vergine Immacolata, Donna dell'immacolato concepimento di Maria Vergine. Istruzione ed orazione del P. Chiaro Vascotti*“. Učeni gospod pišavec je znan po cerkvenih zgodbah in cerkvenim pravu, katero oboje se v Ljubljanskim semenišu za poduk rabi. Dobiček se bo na prizadevanje blagoselčnega gosp. Avgustina barona Kodelli-a, general-kapitel-vikarja nadškofijskega sedeža v prid Goriške sirotišnice obračal. Veljajo 20 kr. Pridjano je temu poduku pridiga, katero je častiti O. Klar 8. grudnia na Kostanjevici imel, z razpisam, v katerim so sv. Oče papež Pij IX. to resnico vesoljnemu svetu oznanili.

Razgled po kersanskim svetu.

„Zagrebačke novine“ so iz Bosnije strašno turško grozovitost do kristjana Stojanoviča naznanile. Turki so ga namreč tožili, da je dva vola ukradel. Še preden je bil preiskovan, jih je 1017 po potplatih dobil. Ker pa toženec tatvine ni hotel spoznati, so mu kito lašokoli lesa ovili, in potem sta mu jo dva služabnika toliko časa vertila, da je bila do dobrega izpuljena. V malo dneh je Stojanović umrl zavoljo teh grozovitih muk; pokazalo se je pa tudi, da je bil on nedolžin, in da sta bila dva turka une vole ukradla.

Bergamski škof je nedavno nekako posebno vajo spet obudil, namreč dvogovorne pridige v katerih zmed dveh misionarjev eden nevednež namestuje ki torej vse zmote, napčne misli, dvome in hude naklepe sedanjega časa na dan spravlja, česar se je iz bukev in od učencikov zmote navezel; drugi pa namestuje pridigarja in učenika, kateri na ugovore odgovarja, dvome razrešuje, zmote odbija, ter zmoteniga polagama spet k veri in boljšanju življenja nagiba.

Iz Briksna. Tudi v tem mestu so nune tri zamurske deklice od g. Olivieri-ta sprejele. Ena je že kersana, ker je bila nevarno bolna. Njih jezik je zmica iz arabiskiga in turškiga. So pa prav ukaželjne in dobriga serca.

V Bratislavu dela rokodelska družba pod obrambo duhovstva stolne cerkve veliko prenočevališče za sprejemo katoliških rokodelcev, ki so na popotvanju. Stroški so cenjeni na 10.000 terdnjakov. Zares hvale vredno in koristno djanje za dušo in telo popotnih rokodelcev!

V Parizu se zbira molitvena družba za vojsko na jutrovim in je že viksi privoljenje dosegla. Družniki molijo vsak dan 120. psalm: „Svoje oči povzdigujem v hribe“; 129. psalm: „Iz globočine“, in molitev za umrle dobrotnike. Vsaki mesec ali sv. mašo najmejo, ali pa sveto Obhajilo za merviš v vojski darujejo.

Na Svečnico se je v Parizu imenitni anglikanski duhoven, Edmund Foulkes, učenik v Oksfordu, v katoliško cerkev vernil.

Zvezdica za šolo.

Ožbe Oterpnjenček.

Peter Skesanček.

Neki dan, ko gosp. učenik kersanskiga nauka v šolo pridejo, vsi učenci začno vpiti: Oterpnjenček je stariga moža na cesti zmerjal, in se mu spakoval, Oterpnjenček začne iz klopi na ves glas vpiti: Lažejo se, lažejo! Sej Adam Zagovarjavček vé, da ni res; še nikoli nisim kej taciga storil; undan sim šel po poti in sim svoj kruh ubožcu dal, ki so mi ga doma za kosilce dali; tudi doma veliko, molim; v cerkvi lepo molim, in nikoli nič ne govorim: je li ti Zagovarjavček, da je res? Gospod se ozrejo na druge učence, in rezo rekó: Ožbe Oterpnjenčkovo govorjenje se mi zdi nekoliko podobno unimu bahanju ošabniga Farizeja v tempeljnu. Na to rekó dečaku: Vse znamnja so, da ti in tvoj Adam Zagovarjavček sta poredneža in zraven tega še lažnika. Bog vama ne more odpustiti, ker sta tako napuhnjena, in jest sim dolžan, vaji ostro strahovati.

Neki dan ko gosp. učenik kersanskiga nauka v šolo pridejo, vsi učenci začno vpiti: Skesanček je včeraj kamen v kravo vergel, in ji skorej oko izbil; vse zateklo oko ima.

Skesanček, ves terd od žalosti, gre iz klopi, in reče: Gospod, res sim bil tako hudobin, da sim to storil; ali precej mi je bilo žal, in zvečer sim priserčno molil, da bi mi usmiljeni Bog to hudo odpustil, in rekel sim: Nikoli, nikoli več ne bom kej taciga storil; tudi sim že dans v cerkvi Boga prosil, da bi mi odpustil. Gospod se ozrejo na druge šolarje in rekó: Peter Skesanček je storil; kakor uni ubogi cestinar (colnar) v svet. Evangeliji, ne dvomim, da je pri Bogu milost našel; torej mu tudi jest prizanesem. Peter le pojdi in pri tem ostani, kakor si Bogu obljubil; Kdor svojo zmoto spozná, in se skesá, pokaže mehko serce; tajivec pa se teško poboljša.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii: Presvit. cesar so 17. sveč. izpraznjeno proštno in z njo zedinjeno korarijo Ljubljanske škofijske cerkve častnemu korarju in svetovavcu kranjskiga poglavarstva prečastitimu gospodu Dr. Simonu Ladinig-u, drugo izpraznjeno korarijo imenovane cerkve pa Senkavskimu namestniku visokočastitimu gospodu Jožefu Zupanu podeliti blagovolili. — Banjaška lokalija je podeljena gospodu Ant. Železniku, Gerčariškemu lokalistu, Javorska lokalija pa gosp. Jan. Možinatu, Predaseliškemu kaplanu. — Zagorskimu fajmostru, gosp. Sim. Pfeiferju, je privoljeno v pokaj se podati.